

Trollhästen

Vid persiska köpet i Schiras firades en gång en stor fest för den inbytande vären. Alla upp-tänklige hushållers höllas, och på en stor dätt i närheten af hufvudstaden satt konungen själf på sin tron ^{midtt i riket} (omgifven af sin familj, sin höfstat och alla rikets ~~hövdingar~~ ^{herstar}).

Den och hvar hade fått tillträdde till honom, kunde framföra sina klagomål eller bedja om en ^(gänst) ~~god~~ och särskildt nådigt blif den emottagen, som kunde framvisa något nytte prof på yrkeskicklighet eller någon vinnrik uppfinning.

Da hände det sig, att en man af kinesiskt ursprung, och som på grund af sin konstfärdighet kallades den kinesiska trollkarlen, ifven trädde fram inför konungen och bad att få förevisa ett mästerverk, som han förfärdigat. Det var en ~~praktiskt~~ ^{praktiskt} sadel och bitshäst och så lik en levande, att alla väntade sig få höra honom gnägga, då han blifvit framledd och stod midt för konungen.

Och den kinesiske trollkarlen ~~kastade sig~~ ^{stolt} framför tronens, reste sig därpå upp och visade på hästen.

— Omerådigaste konung och herre, + sade han, + utan att skryta några jag påstå, att du aldrig i ditt lif har skådat ett underbart konstverk än denna häst.

— Oja, + svarade konungen och strök sig om skägget, visserligen är denna konstgjorda häst förvillande lik en levande, men det vore väl ändå icke omöjligt att någon annan kunde göra en likadan.

— Det betrifftar jag allt intet hvad det yttre beträffar, + återtog kinesisen, + eller det är icke det som värde ^{består} ligger utan i hans förborgade egenskaper. Om jag säner mig upp på honom, kan jag höja mig upp i

lyften och öfver land och gör begifva mig till hvilket ställe jag behagar. Låt mig gå prof, o, herre konung, så skall du genast få se, hvad min häst duger till.

Konungen nickade och lof, fastän hon nog icke trodde mycket på det utlofvade undret. Men kinesen satte sig upp i sadeln och frågade, hvart han skulle rida.

— Rida ~~hört~~ till berget därhört och hämta mig ett ~~st~~ af det sälsynte palmträdet, som växer vid dess fot, ⁺ sade konungen och pekade mot randen af den stora stätten, där man såg det omtalade berget höja sina toppar.

— ~~Men du befaut~~ ⁺ ~~Den säga~~ ⁺ sade trollkarlen, med om en skruf vid sadelknappen, och ögonblickligen steg han med hästen upp i lyften och flög blinstorakt i riktning mot berget. Alla de närvarande följde honom förundrade med ögonen, och när han efter en kvarts timma kom tillbaka med palmbladet i handen och lade det på trappsteget till tronen, bröt ett kejdlöst jubel ut från den stora folkmassan.

— Du har verkligen bestått ditt prof alldeles förtäffligt, ⁺ sade konungen. ⁺ Din häst är ett underverk och jag vill köpa den af dig, om den är till salu.

Då bugade sig kinesen till jorden.

Näkigaste herre och konung, ⁺ svarade han, ⁺

⁺ jag är din tjänaare, och allt hvad som är mitt är ditt och jag skulle gärna gifva dig hästen som gåfva, om jag icke vore bunden af ett heligt löfte att hvarken sälja eller skänka ~~hört~~ ^{att någon} den. Den kan endast bytas bort och det blott mot ett särskildt föremål, som jag knappast vågar nämna.

Konungen hade emellertid intagit af ett annat större begär att äga hästen, och han uppmuntrade nädligt trollkarlen att säga, hvad han önskade. Om det också vore ett stort eller en stad, så skulle hans iståndan beviljas.

Trollkarlen kastade sig till hans fötter.

kung brars väggar de Gänstgörande vaktarna sitta
indimrade med kvar sin sehel vid sin sida.

Prins Guri vågade blivt icke väcka dem, ty
han var rädd, att de yrakna skulle resa upp och genast
kägga honom i stycken. Därför höll han andan, ~~och~~ ^{så} ~~han~~ ^{han} icke
^{skulle} störa dem, gick tyst vidare och lyfte upp det Gockas siden
förlängat till ett närgränsande rum. Där brann öfven
en lampa, och hans ögon möttes af en verkligen kunglig
prakt. Han så en uphöjd hvilohädd sig där bland milton-
de, ~~guldstickade~~ ^{guldstickade} kassar en ~~guld~~ ^{stör} flika, som äro
tomma efter hennes dyrbara dräkt icke kunde vara något
annat än en prinsessa.

Den unge mannen knäböjde vid hädden och
förde hennes nedhängande klädningsärm till sine läppar
i hopp att hon skulle nekna.

Detta gjorde hon också, och fördröckelse mälade
sig i hennes ~~ögon~~ ^{ögon} då hon såg en främmande man i sitt
rum. Men den unge prinsens ädla ansigte och vördsam-
ma, riddersliga hållning intog henne genast, så att hon
helt skakade sig och knäpde det rop, som sväfnade på hennes läppar.

— Hödigaste prinsessa, sade prinsen och
böjde djupt sitt hufvud inför henne, jag vet, att jag för-
verkat mitte lif genom att intränga till er, men det är
ett underbart öfrentry, som fört mig hit ^(ändå) ihjäl i Shiras,
där min fader, konungen af Persien, bor, och där jag be-
fann mig ännu i går. ~~Om~~ ^{Om} vill ni skänka mig ert beskydd
och gästfrihet öfver natten, skall jag i morgon berättas er
hela min historia.

Prinsessan smälte vänligt emot honom och
bad honom icke röra sig, ty han hade kommit till ett
land, där man lika väl kände till gästfrihet och artighet,
som i Persien. Detta land hette Bengalen, och palatset
höro till en landt gård, som hon, prinsessan Pantia, fått
af sin fader, konungen af Bengalen.

Därmed kallade hon på sina ^{kammar} tjärnor, som sofvit
 i närheten och redan ^{riktigt} vaknat af prinsessans och prinsessans röst,
 befände dem sörga för hans bästa och sade honom godnatt med
 ett nytt smileende.

Kammartjárnorna fände växljus och följde honom
 in i ett lyande gemak, där de stälde fram fröfriskningar
 och redde honom en prickig bädd. Sedan han ätit, kastade
 han sig ~~beständigt~~ ~~han~~ ~~sig~~ också dödskräte på bädden och sof
~~hänkt~~ ~~in~~ ~~på~~ ~~dagen~~; vaknade frisk och utbrilad, och begaf sig
~~genast~~ ~~strax~~ till prinsessan Pantra, som lätit källa honom; ännu hon vän-
 tale honom i trädgården, där ~~han~~ ^{man} lätit dukat fram en festmåltid.

Han fann henne ännu vackrare än dagen förut,
 och i det bråd hon sade framlyste kloshet och älskvardhet.
 I sin ~~sin~~ sida upptäckte prinsessan att prins Guri var den
 ståtligaste och skönaste unge man, hon någonsin sett. Hon
 intresserade sig lifligt för hans äfventyr, ställde till festlighet
 för honom, till honom hver dag efter dag, och det dröjde
 icke länge, förrän de båda kungabarnen ^{är älska} befrarades
~~att älska hvarann i lif och död.~~

Men när ^{emellertid} prinsens plötsligt än Pantra på,
 att hans far kunde vara orolig för honom. Han måste
~~med det snaraste~~
~~genast~~ resa hem, men han kunde icke skiljas från prin-
 sressan Pantra, ty han var rädd, att kungen af Bengalen
 hennes far, som lofat henne åt en annan, skulle gifta bort
 henne under hans frånvaro, och så övertalade han henne
 att följa ~~hvarann~~ på trollhästen hem till hans land. Där
 skulle de genast gifta sig, och sedan skulle de nog få hennes
 fars förlåtelse och samtycke.

Prinsessan Pantra gjorde först invändningar, men
 gaf så vika, och ^{idag} ^{bräddningen} nästa morgon, ~~idag~~ ~~bräddningen~~ ~~idag~~ ~~bräddningen~~ alla människor
 sofra; begäfro de sig ut på terrassen, där trollhästen stod
 och väntade dem. Prins Guri satte prinsessan fram på sig i
 sadeln, till henne väl fast med sin ena arm, och vred så
 på den stora skruppen vid sadelknappen.

än söka efter prinsessan.

- Jag mitt lif, ropade han. - Jag förtjänar det, ty jag har illa vakttat prinsessan, ehuru jag icke fören det var för rent insåg hvilken däre jag varit. För en stund sedan kom den kinesiska trollkarlen hit på sin trollhäst och sade, att han fått i uppdrag af prins Guri att hämta prinsessan Pantra. Utan att misstänka något svek, lät jag henne stiga upp på hästen, men knappt hade den höjt mig i luften, förrän jag såg att kinesen styrde bort ifrån staden i stället för mot den, och prinsessan, som märkt detsamma, vred sina händer. Döda mig, döda mig, ty jag är en dålig tjänare!

Snarast hade han sagt dessa ord, förrän folket utanför ropade: Se, se! Och när kongen och prinsen störtade ut, sågo de trollhästen sväfvande öfver deras hafvaden, och i ordets öga kinesen med prinsessan i sin famn. Han hade vändt om för att njuta af sin känd mot dem, som så länge hävit honom i fängelse, och han hänbrattade där han såo räthomby i luften och hörde alla förbannelserna därifrån. Men den städes prinsessan sträckte armarna mot himlen och besvarar den om hjälp, utan att blivit hördd, ty efter ett par ögonblick vinkade kinesen med handen till afsked åt kongen och styrde bort öfver dragen, så att man snart icke såg dem mer.

Da ville kongen döda den försunlige slottsfogden, men prins Guri bad om nåd för honom och önskade därefter att bli lämnad ensam med sin sorg, hvarför kongen och hans svit lyta och nedslagna återvände till staden för att förkunna den sorgliga nyheten.

Fört stod prinsen som förlamad af smärta, men så hämtade han sig och bad slottsfogden skaffa honom en pilgrims dräkt utän att dock omtala för någon, hven som skulle ha den.

Da han fått dräkten, tog han den på sig, fattade

en staf i handen och gick ut på vandring för att söka sin trolofrade. Om han också skulle gå till världens ändor, så skulle han finna henne.

Under tiden red Emelleröd kinesen öfver land och haf med prinsessan. Men till slut blef ^{hon} prinsessan så trött, att hon gick tillsammans och höll på att falla af hästen. Då insåg trolofkarlen, att hon måste hvila, och sänkte sig ned i en skog, där han trodde sig skyddad för främlingar de blika. Han redde att säga åt prinsessan och lät henne sträcka ut sig, hvarefter han gaf henne mat ur det förråd han haft med sig, och hungern kväljde henne så, att hon måste taga emot den ur hans afskydda händer. Men då hon hvilat sig och han åter ville, att hon skulle stiga upp på hästen, nekade hon, och när han ville tvinga henne, skrek hon så högt hon förmådde.

Om var händelsen den, att skogen verkligen icke var så öde som trolofkarlen trodde. Sultanen af Maschemis jagade just i närheten, hörde prinsessans rop och skyndade sig af vitt folk till stället, där hon och kinesen befann sig.

Folk af ^{yntran} ~~försvann~~ frågade sultanen, hvad som stod på, och kinesen, som icke svade, hvilken hög herre det var, som stod framför honom, svarade när vist:

- Ingenting alls. Jag har bara haft en liten tvist med min ^{hustru} ~~fru~~ om någonting, som ingen behöfver lägga sig i.

Men då höjde sig prinsessan djupt för sultanen.

- Hija herre, + sade hon, + ha medlidande med en olycklig kungadotter och tro icke denna förskräckliga människa, som ropat bort mig på sin trolofs häst samma dag, som jag skulle hitta bortlof med prinsens af Persien. Detta odjur är icke min man utan en afskyvärd trolofskarl.

Som detta också var någonting, som hvar och en kunde se, så trodde sultanen henne och lät genast bugga hustrudet af kinesen, hvarefter han återvände till sitt

palats medföran de prinsessan och holkhästen. Håsten,
 (hvilken underbara egenskaper han ike hade någon känne-
 dom, lät han sätta in i sin skattekammare, men) ^{at} prinsessan
 lät han ställa i ordning en rad af lysande gemak och
 gaf henne fyra slafvinnor till sin uppsättning.

Hon tackade honom öfvermå på det varmaste och
 välsignade honom som sin räddare.

Men sultanen var ike så ädmodig, som hon
 ansåg honom. På den följande dag kom in till henne
 och hon väntade han skulle tala om att skicka henne
 tillbaka till hennes brudgum, underättade han henne
 om, att han gjälf ämnade hålla bröllop med henne,
 och det redan samma kväll.

Alla hennes invändningar slog han bort med
 skämt, och på hennes böner lysnade han ike. Snart höjades
 också hela palatset genlyande af den bullrande tillrättningarna
 för bröllopet, ty det skulle bli en gänsande fest. Der-
 sande musikklingade öfverallt, och slutligen kommo
 de beståesamma slafvinnorna med dyrbara kläder och
 kostliga smycken för att pryda prinsessan till högtidligheten.

Men prinsessan, som ike kunnat tro att
 sultanen menat allvar, blef vid denna öyn så bestört att
 hon svimmade och föll till golvet.

Slafvinnorna uppkafde rop af förskräckelse
 och hjälpa sultanen honom då inrensande för att höra hvad
 det var. Han hjälpte kvinnorna i deras försök att återkalla
 henne till medvetande, och efter mycket bemödande lyckas
 de att öfverleva. Prinsessan Pantra slog upp ögonen, men
 med detsamma fick hon ingifvelsen att begagna sig af en
 list för att undgå det förhatliga giftermålet.

Hon såg sig omkring med förvirrade blickar,
 mumlade osammanhängande ord och stälde sig som
 vansinnig, så att alla trodde, att hon blifvit det af sorg.

Bröllopet måste uppskjutas, och sultanen eftertråkade

de landets främsta läkare för att bota henne, ty han kunde ju inte gifta sig med henne, så länge hon inte hade sina sinness fulla bråk. Men allt hvad man gjorde var förgäflres. Prinsessan höll ut med sin förtäring i veckor och månader.

Idå kom en dag en främmande läkare till petetset. Han hade långt hår och skägg och såg mycket vördnadsbjudande ut. Idå hans hörsam förde man honom till sultanen, och denne fick genast ett sådant förtroende för hans utseende och sätt, att han ledsagade honom till prinsessan ~~och~~ att han skulle försöka bota henne.

Den främmande läkaren företog ^{öfren} genast åtskilliga stegringar på hennes hufvud. Men då han lutade sig ned öfver henne, bristade han sakta:

- Visa ingen förvåning. Jag är prins Guri. Idå minna vandringar för att söka dig fick jag höra tales om din hitkommit tillsammans med kinesen och trollhästen och att sultanen vill gifta sig med dig. Jag förstår, att det är därför du ställer dig narsinnig. Men jag skall rädda dig.

Idå han såg sig öhemärkt lyfte han också en smula på det stora tassskägget, så att prinsessan kände igen honom. Men hon beherskade sig och föräddle sig ~~inte~~ hvarken genom ord eller rörelser, ehuru hennes hjärta klappade högt.

- Ja, sade den förskäddde prinsen till sultanen, den stackars prinsessan är mycket illa angripen, men jag tror mig dock ~~kunna~~ ^{kunna} att bota henne. Men kom hit på trollhästen, som vi förvarar i en skåtkammare, och det är den, som förtrollat henne genom sina magiska ryckningar. Endast den kan återställa henne genom vissa andra ~~beständiga~~ ryckningar, hvilka jag lyckligtvis är i stånd att framkalla.

Sultanen blef ytterst förtjust öfver dessa upplysningar och förklarade sig villig att göra allt, hvad den främmande läkaren fordrade för att utfrå haren skulle komma utfrä.

Trokhästen [?] hentades ut ur skatchammaren, och prins Yuri lät ställa den på stadens största torg ty alla människor ville se på när undret skulle göras. Läkture byggdes upp för att sultanen och hans hof skulle ha riktigt bra utsigt, och prinsen gick och pysslade kring hästen, sig efter att seltyggen var i ordning och lät sätta en mängd rökelser runt omkring honom.

Lite rist var då allting färdigt. Sultanen och hans uppmärksamhet hade inlagit sina platser ^(och prinsessan) och ~~de~~ tredje prinsessan ut ur palatset, följd af sina slafvinnor, som ledde henne fram till hästen och hjälpte henne stiga upp i sadeln.

Da tänkte prins Yuri på rökelseraren, som började bolma först rakt och sedan väre. Men då röken blef så tjock, att man icke kunde se något svaret af hästen, honom eller prinsessan, kastade han sig upp i sadeln bakom prinsessan. Pantar ^{och} vred på skruven vid sadelknappen, Ögonbryllågen stegade i luften och sultanens, hofvet och folket beskådade dem med gapande ögon och munnar, ty de kunde icke förstå denna ^{varsebleva} gån.

Da fort röken något lagt sig och de ~~och~~ den tomma platsen där hästen stode insågo de likväl att allt icke stod rätt till, i synnerhet som prinsen kastade af sig sin löskäpp och löskägg och visade sin stolte unga ansigte.

Sultanen knöt banden åt honom i varmaktigt ursinn. Det var allt hvad han kunde göra, och sedan fick han försöka lugna sig.

Men prinsen och prinsessan ^(på sin lufthäst) red i rasande fart hem till Schiras, och några dagar därefter firades deras bröllop med en sådan präkt, att det talades därom hundra år efteråt.

Saga 3

Inskuren och andra

Prans Åkroned och från Paribana.

Original

Saga 3

manus

Fru Montan 1925

Lammade till Klicheren

- 1) Fru Mouschlin 3 teckningar = 2 halvsidor och en helsida
- 2) 4 teckningar af Osterberg = 2 helsidor. Texten därtill ses efter
2 sidor berättelse af Louis Moe

Saga 3

manus.

Freu A. Hammarlund.

Svensk Lärartidn. Fö
8 Barnhusgatan 8

N. b. t. v

Saga nr 3

Sagor till Tusen och en natt

- nr 3 (3 blad sagoberättelskans saga
- 56 (Trollhärten
- 56 (Ali Baba och de fyrtio rövare
- nr 8 (Slissan repslagare
- nr 3 (Söndbad sjöfararen
- nr 3 (Raddin och den underbara lampan)